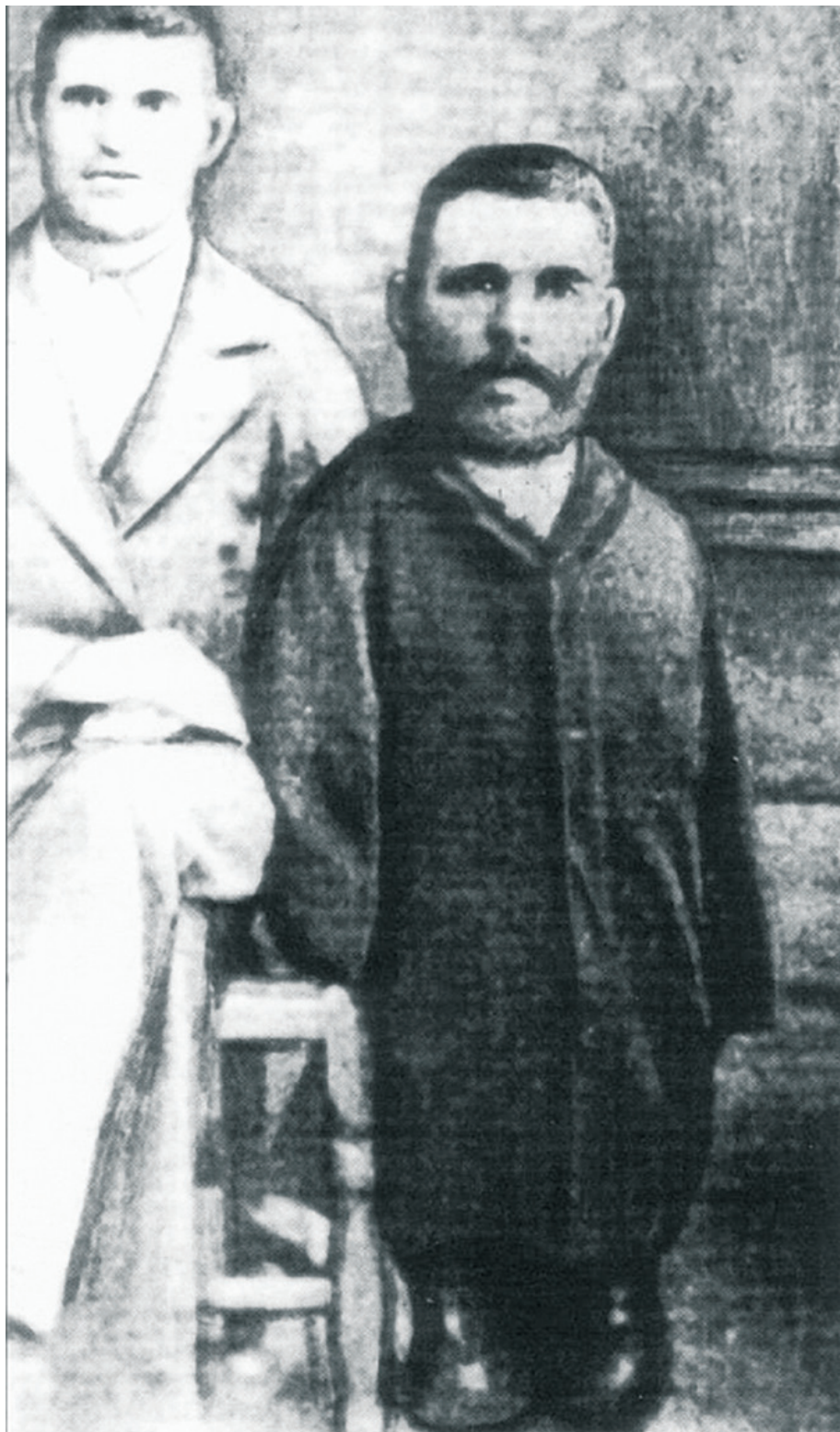

Grigorii Juravlev – iconarul fără mâini și un picior

Grigorii Juravlev, unul din marii pictori de icoane din Rusia, născut olog, fără mâini și picioare, a trait în "dreptate, în adevăr și în credință", iar soarta sa trece dincolo de puterea noastră de înțelegere. Încă de la venirea pe lume, a purta pecetea unui destin călăuzit de un har neprețuit. S-a născut, în 1858, în satul din vestul Rusiei, în regiunea Samara. Nefericitul copil, deși ducea cu el povara unei malformații cumplite, a cunoscut fericirea, cum nu mulți oameni de pe pământ au făcut-o, fiind hărăzit cu talentul uriaș de a picta. Pentru credința și arta sa minunată, Grigorii Juravlev a fost propus pentru sanctificare.

să pictez icoane". Bunicului îi dădeau lacrimile, îl strângea în brațe și ofta îngândurat. Vara, când era scos pe tâpșan, la aer, copilul, spre mirarea tuturor, se rostogolea la vale, până la biserică, unde rămânea mai toată ziua cercetând icoanele și picturile de pe pereți.

Și când mama sa a văzut că Grișa desenează în nisip cu un bețișor ținut în gură, s-a decis și l-a înscris la școală, fiindcă desenele lui erau foarte frumoase. Cu răbdare și cu o voință neomenească, a învățat să scrie, cu creionul prins între dinți. După moartea bunicului, fiindcă nu mai avea cine să-l ducă la cursuri, studia acasă, singur. Pentru că era primul din clasă și pentru că avea un talent deosebit, învățătorul a cerut ajutorul guvernatorului din Samara și Grișa a devenit un elev remarcabil al gimnaziului din Samara. Pentru că avea un suflet bun și o minte scilpitoare, colegii îl ajutau, cu afecțiune. Pe langa cursurile gimnaziale, Grigorii a devenit și ucenic în atelierul unui iconar vestit, foarte exigent și riguros. Cu pensula în dinți, a învățat "alfabetul" picturii icoanelor.

După câțva ani, la examenul de absolvire, avea de făcut o icoană în câteva ore. Încordarea era teribilă, lacrimile îi șiroiau, iar spatele îl durea cumplit. După trei ore de efort, terminase icoana. Era o adevărată capodoperă! Profețiile preotului de la botez începeau să se adeverească.

La 22 de ani, Grigorii s-a întors în Utevka, unde a început să picteze icoane la comandă, pentru boierii bogați, din toate colturile Rusiei.

Într-o căsuță din bârne de lemn, Grigorii a crescut alături de mama sa, cu toate că rudele au sfătuit-o să dea copilul țiganilor, să-l ducă la iarmaroc. Preotul satului l-a botezat după rânduieli, incurajând familia, căreia i-a prezis că micuțul va ajunge să-i s-o

hrănească. Timpul a trecut și Grișa, cu tot handicapul său, a crescut vesel și plin de viață. Mintea lui s-a dovedit a fi scilpitoare, cucerind oamenii cu glumele și câtecele lui. Bunicul îl ducea pe umeri duminica la biserică, iar băiatul privea icoanele zâmbind și spunea: "Vreau și eu